R4830

THE SIN UNTO DEATH
மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவம்

மானிட மனமானது அதன் பல்வேறு குணங்களுடன் ஒரு சட்டமன்றத்தை போன்றதாக இருக்கிறது. வாக்கு அல்லது தீர்மானமே அந்த அமைப்பின் விருப்பமாக இருக்கிறது. ஆகையால் நமது மனதின் தீர்மானமே சித்தமாக இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் நாம் சிறந்ததை நாம் அறியாததால் நமது வாக்கு பாவத்திற்காக இருந்தது. ஆனால் வெளிச்சம் உள்ளே வந்த போது, நாம் மாம்சீக சிந்தைக்கு ஓட்டளிக்காமல், புதிய சிந்தை ஆதிக்கம் செலுத்தும் புது சிருஷ்டியாக இருக்கும்படி கிறிஸ்துவின் சிந்தையில் ஓட்டளித்தோம். கிறிஸ்துவின் சித்தம் உள்ளே வந்த போது, பழைய சித்தம் மரித்தது என்று சொல்கிறது போல, "உலகின் மோசமான வழிபாடுகளுக்கு" மறுபடியும் திரும்பும் போது, பழைய சித்தம் புதுப்பிக்கபட்டு மரணத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்டது என்று சொல்வது சரியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறோம்.

பழைய சித்தத்தை புதுப்பிக்கிற செல்வாக்கு எது? மாம்சீக காரியங்களைத் குறித்து அது அக்கறை கொள்ளுகிறது. நாம் மாம்சத்தின்படி ஜீவித்தால், நாம் புது சிருஷ்டியாக சாவோம். (ரோமர் 8:13) நாம் விட்டுவிட்ட மாம்சீக விருப்பங்களை அனுமதித்தால், அதிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பிறகு, மீண்டும் ஆளுகைக்கு வந்தால் அல்லது நம்மை கட்டுப்படுத்தும் செல்வாக்காக ஆனால், நாம் மாம்சீக சித்தத்தை கவனிக்கிறோம். கர்த்தருடைய சித்தத்தைக் காட்டிலும் மாம்சீக சித்தத்தை நாடும் பொழுது பரலோக காரியங்கள் முதலானவைகளுக்கு பதிலாக பூமிக்குரிய காரியங்களை கவனிக்கும் போது, புதிய சிந்தை மரித்து பழைய சிந்தை அல்லது சித்தம் புதுப்பிக்கப்படுகிறது.

பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட, இன்னும் "திரைக்கு அப்பால்" செல்லாத அனைத்து புது சிருஷ்டிகளைப் பொருத்த வரையில், ஜீவிக்க வெறும் மாம்சீக சரீரத்தை மட்டுமே பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்த சரீரமானது முதலில் புது சித்தத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. சரீரத்தை ஆட்சி செய்வதும் அதை முழுவதுமாக, மரண பரியந்தம் தனக்கு கீழ் கொண்டு வருவதும் புது சிருஷ்டியின் கடமையாக இருக்கிறது. இந்த வெற்றியை பெற்ற பிறகு, புது சிருஷ்டி அவனுக்கென்று தேவன் வைத்திருக்கிற புது சரீரத்தைப் பெறுகிறான். பாவத்திற்கான அதனுடைய எதிர்ப்பின் மூலம் தேவனிடம் விசுவாசத்தையும் நீதியினுடனான அதன் நல்லிணக்கத்தையும் விளங்கப்பண்ணுகிறது. தேவன் இந்த புது சிருஷ்டியை மாம்சத்தின்படி நியாயந்தீர்க்காமல் அதன் சித்தத்தின்படி நியாயந்தீர்க்கிறார். புது சித்தத்தின் மேல் மாம்சமானது ஜெயங்கொண்டு, அங்கு ஒரு விழுகை இருக்குமானால், புது சித்தம் ஒழிந்து விட்டது என்று பொருளல்ல, ஆனால் அது எச்சரிக்கையாக இருக்கவில்லை என்று பொருள்.

இப்படிப்பட்ட நிலையில் கர்த்தர் ஏற்ற காலத்தில் புது சித்தம் உயர்ந்த கனத்திற்கு தகுதியற்றது என்று தீர்ப்பு செய்வார். ஏனெனில் அது சரீரத்தை தனக்கு கீழ்க்கொண்டு வரவும் மாம்சீக ஆசைகளை பலியிடவும் தவறிவிட்டது. அல்லது ஒரு தவறான மார்க்கம் அங்கே நிலைத்திருந்து, புதிய சித்தம் பலவீனப்பட்டு, மாம்சம் அந்த அளவுக்கு பலம் அடைந்து புது சித்தம் படிப்படியாக மரிக்கும் நிலைக்கு வந்தது. கடைசியில் அது முடிவுக்கு வந்தது. அப்போஸ்தலர் யோவான் இது குறித்து பேசும் போது, "பொல்லாங்கன் அவனைத் தொடாதபடிக்கு" (1யோவான் 5:18) புது சிருஷ்டி தன்னை காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவிக்கிறார். மேலும் தேவனுடைய வித்து அவனிடம் இருக்கும் வரை "தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவம் செய்யான்" என்று அவர் கூறுகிறார். வேறு வார்த்தையில் சொல்லுவோமானால் சிந்தையானது, சித்தமானது தேவனுடைய சித்தத்திற்கு முற்றிலுமாக கீழ்ப்பட்டு இருந்தால், தேவனுடைய சித்தத்திற்கு எதிராக வேண்டுமென்றே, தெரிந்தே, உள்நோக்கத்தோடு செய்ய முடியாது. அதே சமயம் ஒரு மனிதனைப் போல வடக்கு மற்றும் தெற்காக போக முடியாது.

அறிவு முதலானவகளின் குறைவினால் புது சுபாவம் சில காலம் செயலற்று இருக்கலாம்

பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்கள், ஆவிக்குரிய ஊட்டச்சத்து குறைவினாலும், அறிவு குறைவினாலும், புது சுபாவத்தை பலப்படுத்தவும் "மகா பரிசுத்த விசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்துகிறவைகளைப்" பற்றிய புரிதல் இல்லாததினாலும் வைராக்கியம் மற்றும் புதிய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிவதிலிருந்தும் விழுந்து போகிற நிகழ்வுகள் உண்டு என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். சில சமயம் இது அறியாமை, மூடநம்பிக்கை முதலானவைகளினால் வைராக்கியத்தை இழக்க காரணமாகிறது. புது சித்தம் மரித்து போனதினாலோ, மாம்சத்திற்கு முழுவதுமாக இடங்கொடுத்ததினாலோ அது நடக்கலாம் என்று தெரிகிறது. புது சித்தம் கீழ்ப்படிந்து பழைய சித்தத்திற்கு வழிவிடும் போது அதன் நடத்தை, ஆவிக்குரிய சத்து குறைபாட்டினால், கண்டிக்கத்தக்கதாக இருக்கும், இப்படிப்பட்டவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையை சரியாக புரிந்துகொண்டதினால், அதிக அறிவினால் மீண்டும் அடைந்தால், உயர்ந்த கிறிஸ்தவனாக ஆனாலும் புதிய சிந்தை கொஞ்ச காலத்துக்கு செயலற்று இருக்கும். இந்த நிலைமைக்கு எதிராக அப்போஸ்தலர் நம்மை எச்சரித்து கூறுகிறதாவது: "என் சரீரத்தை ஒடுக்கி கீழ்ப்படுத்துகிறேன்." " சபை கூடி வருகிறதை விட்டுவிடாதீர்கள்." "மகா பரிசுத்த விசுவாசத்தின் மேல் உங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்." (1 கொரிந்தியர் 9:27; எபிரேயர் 10:25; யூதா 20)

ஒருவர் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட பிறகு, பழைய பாவ வாழ்க்கையை தெரிந்து, விரும்பி தழுவினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட "வித்தானது" அழிந்து போகும். அவனைப் பற்றி அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: "இரண்டு தரம் செத்து வேரற்று போன மரம்" என்றும் (யூதா 12) பாவங்களினிமித்தம் செலுத்தத்தக்க வேறொரு பலி இனியிராமல் இரண்டாம் மரணத்திற்கு செல்வான். (எபிரேயர் 10:26) ஒருவர் முதலில் தன்னை தேவனிடம் ஒப்புக்கொடுத்து, அவன் கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, புதிய சித்தம் தேவனுடையதாக அங்கீகரிக்கப்படும் போது அவன் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவனாகிறான். பழையவைகள் எல்லாம் ஒழிந்துபோயின; எல்லாம் புதிதாயின. அவனது சரீரம் புதிதானதல்ல; ஆனால் ஒரு புது சித்தத்தை, புது நோக்கத்தை பெற்றிருக்கிறான். பின்னர் அவன் கர்த்தருடைய ஊழியத்தை விட்டு, விரும்பி, தெரிந்தே உள்நோக்கத்தோடு பாவத்திற்கு ஊழியக்காரனானால் அவனது மார்க்கம் புதிய சித்தம் மரித்ததையும் பழைய சித்தம் ஜீவனுக்குள் வந்து உயர்த்தப்பட்டதையும் குறிக்கும்.

புது சித்தம், புது சித்தமாகவே இருக்கும் போது பாவம் செய்யாது

இப்படியாக தேவ சித்தத்தை இழந்து, தானாக மனமுவந்து மாம்சீக சித்தத்தை மறுபடியும் ஏற்றுக்கொண்டால் புது சிருஷ்டியானது மரணத்துக்கேதுவான பாவத்தை பண்ணக்கூடும். எனினும் தேவனுடன் எப்பொழுதும் நல்லிணக்கத்துடன்

இருக்கும். புது சிருஷ்டி பாவம் செய்யக்கூடும் என்று பொருளல்ல. சித்தம் பாவம் செய்தல் புது சிருஷ்டியாக இருப்பது நின்றுபோகும். ஒருவன் விரும்பியே தேவனை விட்டு விலகாதிருந்தால், அவன் மரணத்துக்கேதுவான பாவத்தை செய்யமாட்டான். இந்த விருப்பத்தின் "வித்தை" இழந்து, ஆவியானது தேவனை சந்தோஷப்படுத்தக்கூடிய காரியத்தைச் செய்தால், அதுவே ஜீவ நிலைமையிலிருந்து மரண நிலைமைக்கு செல்லக்கூடிய படியாக இருக்கிறது. நாம் புது ஜீவனை இன்னும் முழுமையாக பெறவில்லை. ஆனால் நாம் ஆவியை, நாம் சிந்தையை இழக்கக்கூடும். நாம் ஆவியை, சிந்தையை இழந்தால் நாம் அனைத்தையும் இழப்போம்.

கர்த்தர் நம்மை ஏற்றுக்கொண்ட நாம் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு கணம் இருந்தது போல, இரண்டாம் மரணத்தின் போது, அது நிகழக்கூடிய ஒரு கணம் இருக்கும். அதே போல, கர்த்தருடைய சித்தத்தை அறிவதினால், நமது சரீரங்களை படிப்படியாக பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கும் ஒரு குறித்த கணம் இருக்க வேண்டும். இது படிப்படியான ஒரு வேலையாக இருந்தது போல கர்த்தரிடமிருந்து பிரிதலும், பின்னடைவும் படிப்படியாக இருக்கும். திடீரென்று கர்த்தரை மறுதலிப்பது நடக்கக்கூடாததாக காணப்படுகிறது. அது வேதவாக்கியங்களுக்கு இசைவாகவும் காணப்படவில்லை. விசுவாச துரோகம் என்பது ஒரு பின்னடைவின் செயலாக ஜீவனுள்ள தேவனை விட்டும் அவருடனான உடன்படிக்கையிலிருந்தும் விலகுவதாக இருக்கிறது. இது முதலாவது நாம் கர்த்தருடன் செய்து கொண்டிருக்கிற பலியின் உடனபடிக்கையின் மூலம் செய்த ஏற்பாடுகளிலிருந்து படிப்படியாக விலகுவதாகும். அது தேவனை மீறுதலாக, தெரிந்து, வேண்டுமென்றே செய்த பாவமாக ஆகும்வரை அதிகமதிகமாக பெருகும்.

தடுக்கல் என்பது ஒரு விஷயம்; ஆனால் வேண்டுமென்றே செய்யும் பாவம் வேறொன்று. நீதிமான் அநேகந்தரம் தடுக்கி விழுந்தாலும் தானே எழும்புவான். ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம் அப்படிப்பட்டவைகளிலிருந்து மீறுவோம். நாமும் சோதிக்கப்படாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். (கலாத்தியர் 6:1) எனினும் இந்த தடுக்கல் "மரணத்திற்கேதுவான பாவம்" அல்ல. வேத வாக்கியங்களின்படி இரண்டாம் மரணத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளுவது என்னவென்றால், தனிப்பட்டவர் முழுமையாக விடப்படுதல், கர்த்தரால் முற்றிலுமாக கைவிடப்படுதல் நம்பிக்கையே இல்லாத அழிவு, அதிலிருந்து உயிர்த்தெழுதலே இல்லை என்பதாகும். ஆனால் தெரிந்தே, வேண்டுமென்றே கர்த்தரை விட்டுவிடுதல் இல்லாமல் இந்த நிலைமைக்கு போவதிலிருந்து தடுக்கவும் திருப்பிக்கொண்டு வரவும் தண்டனை பெறாமல் யாரும் இந்த நிலைமைக்கு வரமாட்டார்கள்.

ஜெனிப்பித்தலுக்கு பிறகு குணலட்சண மறுரூபமடையும் வேலை ஆரம்பிக்கிறது

கர்த்தரிடத்தில் நமது ஜீவனை முழு அர்ப்பணம் செய்து, நமது கறைகளை மூட கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தை பெறும் பொழுதுதான் புது சிருஷ்டியாக நமது ஜெனிப்பித்தல் நடைபெறுகிறது. இந்த அர்ப்பணத்தை தேவன் ஏற்றுக்கொள்வது பரிசுத்த ஆவியை கொடுப்பதில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இது பரிசுத்தாவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படுதல் என்று வேதவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இந்த ஜெனிப்பித்தலைத் தொடர்ந்து மனதை புதுப்பிக்கிற வேலை நடைபெறுகிறது. "தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக உங்கள் மனம் புதிதாக்கிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள்." (ரோமர் 12:2) இங்கே அப்போஸ்தலர் உலகத்திடமோ, பாவிகளிடமோ, சகோதரர்களைத் தவிர வேறு யாரிடமோ பேசவில்லை. இந்த சகோதரர்களின் சித்தங்கள் முன்னரே புதுப்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவில் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இணக்கமாக கொண்டு வருகிற காரியம் இருக்கிறது. முதலாவது தேவனுடைய நல்லெண்ணம் என்ன, நாம் நீதி முதலானவைகளை பின்பற்றுவதில் அவருடைய சித்தம் என்ன என்பதை நாம் செயல்விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். பிறகு அவருக்கு முழுமையாக பிரியமானது எது, மூன்றாவதாக, அவரது பூரண சித்தம் என்ன என்பதாகும். (ரோமர் 12:1,2) பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களிடம் இது தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தியாக இருக்க வேண்டும். இப்படியாக குறிப்பிட்ட அளவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் மட்டுமே மணவாட்டி வகுப்பாராக, முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறுகிறவர்களாக இருப்பார்கள். "முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்கு பங்குள்ளவன் பாக்கியவானும் பரிசுத்தவானுமாயிருக்கிறான்; இவர்கள் மேல் இரண்டாம் மரணத்திற்கு அதிகாரமில்லை; இவர்கள் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் முன்பாக ஆசாரியராயிருந்து அவரோடுகூட ஆயிரம் வருடம் அரசாளுவார்கள்."

ஒருவருடைய நடத்தை இன்னொருவரை அவனுடைய ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் இரண்டாம் மரணத்திற்கு கொண்டு செல்லும் என்று நாம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. நம்மை தேவனிடமிருந்து பிரிக்க யாரும் குறுக்கிட முடியாது. "கிறிஸ்துவின் அன்பை விட்டு நம்மை பிரிப்பவன் யார்?" என்று அப்போஸ்தலர் கேட்கிறார். (ரோமர் 8:35) ஆனால் நாம் பெற்றிருக்கிற செல்வாக்கை கொண்டு மற்றவர்களுக்கு உதவி பண்ணவோ அல்லது கெடுதி செய்யவோ கூடும். நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவிகரமாக வாழ மட்டும் அல்ல கெடுதி உண்டாக்கும்படி வாழவும் நம்மால் முடியும். மற்றவர்கள் நமக்கு நித்திய ஜீவனை கொடுக்க முடியும் என்பற்காக உதாரணம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் உதாரணமாக இருந்து மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும். நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்துகூட தீமை உண்டாக்க முடியும்.

நமது உதாரணம் மற்றவர்களை இரண்டாம் மரணத்திற்கு வழிநடத்துமா?

எந்த வகையில் ஒரு சகோதரனுடைய உதாரணம் மற்றவருக்கு தடுக்கலாக இருந்து இரண்டாம் மரணத்திற்கு கொண்டு செல்லக்கூடும் என்ற கேள்வி நமக்கு எழுகிறது. ஒருவர் இன்னொருவரை மனசாட்சியை மீறும்படி செய்யக்கூடுமானால் அவனை நீதியை விட்டு கீழான மார்க்கத்தில் செல்ல வைக்கக்கூடும். முதலில் அது சிறிய காரியத்தில் ஆரம்பித்து விரைவில் அது பாவத்திற்குள் வழிநடத்தும். நம்முடைய வார்த்தைகளும் கிரியைகளும் மற்றவர்களை தங்களது மனசாட்சியில் பலமும் மென்மையுமாக ஆக்கும்படி நாம் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். முடிந்தவரை அவர்களை சரியான வழியில் நடத்த நாம் உதவிபுரிய வேண்டும்.

நமது சுதந்தரம் மற்றவர்களுக்கு தடுக்கலாக ஆவதைக் குறித்து அப்போஸ்தலர் பேசுகிறார். "அறிவுள்ளவனாகிய உன்னை விக்கிரகக் கோவிலிலே பந்தியிருக்க கண்டால், பலவீனமாயிருக்கிற அவனுடைய மனசாட்சி விக்கிரகங்களுக்கு படைக்கப்பட்டவைகளைப் புசிப்பதற்கு துணிவு கொள்ளுமல்லவா?" (1கொரிந்தியர் 8:10) நாம் செய்ய முடிந்த நன்மையை அறியாமல் செய்யாமல் போனது மாத்திரமல்ல, அறியாமலேயே தீங்கும் செய்கிறோம். ஒரே நாவினாலே தேவனை துதிக்கவும் அதினாலே மனிதனை சபிக்கவும் செய்கிறோம். (யாக்கோபு 3:9) மற்றவர்களுக்கு உதவிகரமாகவும் பலப்படுத்துவதாகவும் இருக்கும்படியாகவும், அழிவும் தீமையும் ஏற்படாதவாறும் நாம் எப்படி ஜாக்கிரதையாக பேசவேண்டும்!